

ผลการพิจารณาตามคำสั่งคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ คณะที่ ๒

ที่ ๓๑ /๒๕๖๘

เรื่อง ใช้และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ร้องเรียน [นางสาว ก.]

ผู้ถูกร้องเรียน [บริษัท A.]

เรื่องร้องเรียนนี้สรุปความได้ว่า ผู้ร้องเรียนเคยทำงานที่บริษัทผู้ถูกร้องเรียน ต่อมาผู้ร้องเรียนได้ลาออกและไปทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่ง ซึ่งผู้ถูกร้องเรียนเห็นว่าผู้ร้องเรียนได้ทำงานในกิจการที่ประกอบธุรกิจอย่างเดียวกันกับตน จึงดำเนินคดีแรงงานกับผู้ร้องเรียนฐานผิดสัญญาประกอบอาชีพในธุรกิจอย่างเดียวกัน ต่อมาผู้ร้องเรียนทราบว่า ผู้ถูกร้องเรียนได้ปิดประกาศที่ป้ายประชาสัมพันธ์ของบริษัท โดยปรากฏภาพถ่ายของผู้ร้องเรียน ณ ที่ทำงานแห่งใหม่ ประกอบกับหน้าเพจเฟซบุ๊กของที่ทำงานแห่งใหม่ และสำเนาคำฟ้องคดีแรงงาน แม้ประกาศดังกล่าวจะมีการปิดบังหน้า ชื่อตัว ชื่อสกุล และข้อมูลส่วนบุคคลอื่น แต่พนักงานของผู้ถูกร้องเรียนสามารถทราบได้ทันทีว่าคุณคนในภาพถ่ายคือผู้ร้องเรียน เนื่องจากทำงานร่วมกันเป็นเวลานานจึงสามารถจดจำรูปลักษณ์ของผู้ร้องเรียนได้ โดยมีผู้พบเห็นและลงนามรับทราบเป็นจำนวนมาก ทำให้ผู้ร้องเรียนอับอาย โดยถูกตั้งข้อรังเกียจจากบุคคลในวิชาชีพเดียวกัน และสูญเสียโอกาสในการปฏิบัติงาน

คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ คณะที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกร้องเรียนเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด มีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในกิจการของตน จึงมีสถานะเป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ การที่ผู้ถูกร้องเรียนปิดป้ายประชาสัมพันธ์ซึ่งปรากฏภาพถ่ายของผู้ร้องเรียนและสำเนาคำฟ้องคดีแรงงาน แม้จะมีการเบลอบังหน้าและปิดบังชื่อตัว ชื่อสกุล รวมถึงข้อมูลส่วนบุคคลอื่นของผู้ร้องเรียน แต่ภาพถ่ายดังกล่าวยังปรากฏรูปพรรณสัณฐานที่ทำให้บุคคลที่พบเห็นจำได้ว่าเป็นผู้ร้องเรียน จึงเป็นข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ทำให้สามารถระบุตัวผู้ร้องเรียนได้ทางอ้อมอันเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เมื่อผู้ถูกร้องเรียนนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้และเปิดเผยประกอบการบรรยายข้อห้ามกระทำการเป็นคู่แข่งทางการค้าของบริษัทและกฎหมายเกี่ยวกับการค้าแข่ง ทำให้พนักงานของผู้ถูกร้องเรียนสามารถเข้าใจได้ว่าคุณคนในภาพ คือ ผู้ร้องเรียน อันมีลักษณะเป็นการประจานพฤติกรรมของผู้ร้องเรียน ซึ่งผู้ถูกร้องเรียนได้ใช้สิทธิฟ้องร้องผู้ร้องเรียนเป็นคดีต่อศาลแรงงานแล้ว ดังนั้น การปิดป้ายประชาสัมพันธ์ของผู้ถูกร้องเรียนจึงเป็นการกระทำที่เกินความจำเป็นเพื่อประโยชน์โดยชอบ

ด้วยกฎหมาย ...

ด้วยกฎหมายของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและประโยชน์ดังกล่าวสำคัญน้อยกว่าสิทธิขั้นพื้นฐานในข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ร้องเรียน จึงไม่เข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๒๔ (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เมื่อการใช้และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ร้องเรียน จึงเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๔ ประกอบมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.๒๕๖๒ คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ คณะที่ ๒ จึงมีคำสั่งตักเตือนให้ผู้ถูกร้องเรียนแก้ไขและปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ดังต่อไปนี้

๑. ตักเตือนให้ผู้ถูกร้องเรียนปฏิบัติให้ถูกต้องตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ อย่างเคร่งครัด

๒. ให้ผู้ถูกร้องเรียนลบทำลายข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ร้องเรียนตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

๓. ให้ดำเนินการตามข้อ ๒ พร้อมทั้งรายงานผลการปฏิบัติต่อคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่รับคำสั่ง

สั่ง ณ วันที่ ๒๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๘

ประธานกรรมการผู้เชี่ยวชาญ คณะที่ ๒